

ikke megen Lyst til at anstille, naar Forholdene ligger, som de gør for Tiden. Naar jeg, som af Hjertet mener, at Staten skulde arbejde hen imod at transportere mig og mit Gods og mine Postsager ganske gratis, føler mig af Forholdene forpligtet til at stemme for Takstforhøjelser og Portoforhøjelser, naar jeg af de samme Grunde føler mig forpligtet til at stemme for Forbrugsskatter, som af Hjertet er mig imod, forsager jeg at anstille almindelige Betragtninger. Jeg vil dog lige berøre et enkelt Punkt i den Tale, som det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt (Birck) holdt forleden Aften, den store Tale, der har samme Karakter som alt, hvad det ærede Medlem skriver og siger, nemlig en Hoben letkøbt Visdom blandet sammen med endogsaa ganske udmærkede Ting. I denne Tale sagde han, at naar Freden en Dag kommer, skulde vi holde vort Krigsberedskab rede. Jeg vil gerne erklære mig bunduenig med ham heri. For det første synes jeg, at Forholdene allerede nu maa ligge saaledes, at vi maatte kunne sende hele Sikringsstyrken hjem og bringe vort Krigsberedskab ned til den Størrelse, det havde, før Krigen begyndte. Men dernæst mener jeg, at det maatte blive en Opgave for os saa hurtigt som muligt og i videst muligt Omfang, naar Fredsforhandlingerne er begyndt, at tilstræbe Afrustning. Saaledes som Forholdene hidtil har været, er alt internationalt Samkvem, alle internationale Aftaler og Overenskomster, som f. Eks. Haagerkonventionen, bygget paa det beklagelige Faktum, at alle Stater har haft et Krigsberedskab. Hvis vi nu lod Danmark have Æren af at gaa i Spidsen, hvis vi lod Danmark være det første Land, der afrustedes, kunde jeg tænke mig, at man ved Fredskonferencen fik Øje paa, at her er et Spørgsmaal, man tidligere ikke havde kunnet tage med i Betragtning. Der vilde efter al Sandsynlighed, mener jeg, hurtigst muligt komme andre smaa Lande efter os, og saa vilde Fredskonferencen faa Øje for, at i det kommende Nationernes Forbund kan det ikke nytte at tænke paa at paalægge de smaa Stater nogen som helst Militærbyrde. Men kunde man ikke blive enig om det, vil jeg i hvert Fald gøre opmærksom paa, at et Flertal af det danske Folk utvivlsomt med større og større Vægt forlanger den almindelige Værnepligt afskaffet. Det er et Spørgsmaal, vi ikke kan lade ligge, saa snart Fredsforhandlingerne gaar ind. Jeg haa-

ber da, Spørgsmaalet vil blive rejst, og jeg vilde gerne se, at Danmark blev det Land, der gik i Spidsen, ligesom jeg vilde anse det for en Lykke for os, om vi tog denne Basis for alle Militærrumlerier og alle Krigsrædsler bort og derved skabte Betingelser for, at vi i Fremtiden kunde leve under fornuftigere Samfundsforhold end dem, vi hidtil har levet under.

Anden Næstformand (*Alfred Christensen*): Folketingsmanden for Præstø Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Jessen: Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) rejste i Formiddags det Spørgsmaal, om det var rigtigt, at der var 50 000 Udlændinge i København. Jeg har ønsket i en kort Bemærkning at oplyse, at dette ikke er rigtigt. Der findes her i Byen ikke ret mange flere Udlændinge, end der var før Krigen, og som der for øvrigt til Stadighed har været her. Tallet svinger omkring 11—12 000, og det samme Antal var her ogsaa før Krigen. Maaske de Udlændinge, som nu opholder sig her, er af en lidt anden Art, men deres Tal er ikke større, i hvert Fald kun ganske ubetydeligt. For Nordmænds og Svenskeres Vedkommende er Tallet ogsaa i alt væsentligt det samme. Jeg maa maaske oplyse, at der den 31. December 1917, det sidste Tidspunkt, for hvilket jeg har kunnet faa Tallet angivet, var 11,606 Udlændinge, bortset fra Svenskere og Nordmænd. Deraf var 5 664 Tyskere og 2 648 Russere, hvilket i alt væsentligt svarer til de Tal paa Udlændinge, som man fandt her før Krigen.

Jeg har gerne villet gøre denne korte Bemærkning, idet det forekommer mig at være lidt mindre vel betænkt af det ærede Medlem fra Assens at stille et saadant Spørgsmaal fra Tingets Talerstol, naar han havde Adgang til at skaffe sig de nødvendige Oplysninger, inden han stillede det. Det gaar let saaledes i et saadant Tilfælde — jeg har allerede set Antydning deraf i Bladene for i Aften —, at det vinder Tiltro i Befolkningen, at Tallet virkelig er saa stort. Man lægger ikke Mærke til, at det er et Spørgsmaal, der er stillet; de fleste vil faa den Forestilling, at der virkelig er saa mange. Jeg synes imidlertid ikke, det er heldigt, at en saadan Forestilling breder sig, idet der let derved kan skabes en Antipati, som i alt Fald jeg for mit Vedkommende ikke anser for gavnlig; der kan vækkes